

SEKS S NEZNANCIMA

Zbirka erotskih kratkih priča

Uredila Lindsay Gordon

S engleskoga preveo
Nebojša Buđanovac, prof.

Škorpion

SADRŽAJ

Pazi na razmak Mae Nixon	7
Umjetnost jebanja Nikki Magennis	23
Žudnja za slavom Mathilde Madden	35
Neznanac, a opet i nije Teresa Noelle Roberts	51
Jedva shvaćene slike Olivia Knight	63
Iza maske Sophie Mouette	78
Posve novi grad Nikki Magennis	95
Kupac koji nudi najviše Sarah J. Husche	108
Vlažni zidovi Kristina Lloyd	121
Dobre strane posla Jan Bolton	139
Odrazi u ogledalu Maddie Mackeown	157
Momački vikend Elizabeth Coldwell	171
Godišnji odmor A.D.R. Forte	181
Riba Stella Black	201

Pazi na razmak Mae Nixon

Da te večeri nisam radila dokasna i da nisam izgubila pet minuta pretražujući svoju torbicu u prodavaonici karata tražeći svoju Oyster karticu, nikada ne bih ulovila baš taj vlak.

Kad se sada osvrnem unatrag, teško mi je povjerovati da je sve to bilo rezultat ničeg značajnijeg od obične slučajnosti. No, stvari su često takve, zar ne? Volimo razmišljati da kontroliramo vlastitu sudbinu, ali katkad sve ovisi o tome da se nađemo na pravom mjestu u pravo vrijeme.

I svoj sam posao dobila na takav način – nakon što sam diplomirala, poslala sam doslovno stotine molbi, ali posao sam dobila zato što sam došla na zavod za zapošljavanje upravo u trenutku kad je nova tvrtka nazvala i zatražila vježbenika.

I na studij biznisa otišla sam zato što moje ocjene nisu bile dovoljno dobre da se upišem na ono što sam planirala. No, najsmješnije je bilo to što mi se svidio. Pokazalo se da sam rođena za to, a to nikada ne bih saznala da sam bolje riješila završne ispite. Je li to bila sreća ili sudbina? Nikada neću saznati. No, čudno je kako nas slučajnost često navede nekamo kamo nam je suđeno dospjeti. Upravo takav osjećaj imam i o toj noći. Posve slučajna i posve čarobna.

Jasno obasjani tuneli i pokretne stube bili su prazni i sablasni. Kuckanje mojih visokih peta odjekivalo je dok sam koračala. Čula sam brujanje vlaka koji se približavao i sjurila se niz stube na platformu upravo kad su se vrata počela zatvarati. Skočila sam i jedva se provukla kroz vrata.

Kad su se vrata zalupila, shvatila sam da nisam ni provjerila je li to vlak Okružne linije. Mogla sam završiti na Heathrowu ili u

Uxbridgeu. Pogledala sam na zaslon i ugledala popis poznatih postaja. Odahnula sam i sjela.

Vagon je izgledao kao verzija *Mary Celeste* iz dvadeset i prvog stoljeća. Sjedala su bila prekrivena ostavljenim novinama i omotima od hrane – dnevni otpaci. Ogledavajući se, uočila sam još jednog putnika koji je sjedio na drugom kraju vagona. Mladić u kišnom ogrtaču, s torbom za laptop na sjedalu pokraj sebe. Bio je ispružen na sjedalu s prekrštenim rukama i sklopljenim očima.

Pretpostavila sam da sam sama u vlaku. Nisam voljela putovati kasno noću – svi su znali da se u podzemnoj željeznici noću događaju razbojstva i gore stvari. Na trenutak, pomislila sam da se premjestim u drugi vagon. No, čovjek je djelovao dovoljno bezopasno. Samo još jedan službenik na putu kući nakon što je radio dokazna.

Zaustavili smo se na postaji, ali nitko nije ušao. Moj suputnik nije se ni pomaknuo. Samo je sjedio tamo, zavaljen u sjedalu, i nazgled spavao. Pitala sam se kako uspijeva spavati unatoč svom tom treskanju i podrhtavanju.

Dok sam ga promatrala tako zavaljenog, shvatila sam da je zapravo vrlo naočit. Kratka, tamna kosa, čvrsta vilica i blaga naznaka brade koja se javlja predvečer na izbrijanom licu. Uvijek sam se palila na muškarce u odijelima. Izgledaju mi tako arhetipski muško, dizajnirana da naglase muški stas i skrojena da stvore tu iluziju čak i ako priroda muškarca nije učinila takvim.

No, priroda je obavila dobar posao s mojim suputnikom – njegova široka ramena nisu bila takva zbog odijela. Otpustio je čvor na kravati i otkopčao gornji gumb, kao da su formalnosti dana bile nedobrodošlo ograničenje. No, umjesto da uništi učinak odijela, to ga je nekako učinilo još muževnijim, dodajući dodir čvrstine njegovom izgledu.

Znam, zurila sam, iskorištavala njegove sklopljene oči kako bih upila svaki detalj. Usne su mu bile neobično pune za muškarca, omekšavajući lice koje bi inače bilo grubo i muško. Njegov je izraz lica bio nježan i nekako ranjiv.

Podsjećao me na Clivea Owena, mojeg omiljenog glumca, koji na neki način uspijeva utjeloviti opasnu kombinaciju snage i

osjećajnosti kojoj nikada nisam mogla odoljeti. Odgledala sam do kraja nekoliko groznih filmova samo zato što je Clive glumio u nji-ma. Ma koliko scenarij bio loš, ma koliko radnja bila spora, uvijek je postizavao da mi bradavice otvrdnu i gaćice se ovlaže.

Dok sam sjedila i promatrala mladića, shvatila sam da upravo tako utječe na mene. Srce mi je zakucalo brže, a uz kralježnicu kli-zio vodenasti drhtaj uzbuđenja.

Zatekla sam se u pitanju kako izgleda nag. Jesu li mu ramena tako mišićava i široka kao što izgledaju? Jesu li mu prsa dlakava ili glatka, ima li definirane trbušne mišiće ispod košulje, tvrde i lije-po oblikovane?

Mogla sam se okladiti da su mu butine snažne i debele poput butina igrača ragbija. Upravo sam razmišljala o tome što bi moglo ležati između tih butina, kad mu se oči otvore i on me pogleda. Osjetila sam trenutnu krivnju, poput voajera uhvaćenog na djelu, ali prije no što sam stigla skrenuti pogled nasmiješio mi se. Oči su mu bile čokoladno tamne, a zubi ravni i bijeli. Nekoliko dugih se-kundi zadržavao je moj pogled, a tada je opet sklopio oči, i ja sam shvatila da sam zadržavala dah.

Vlak se zatresao i zastao, a svjetla ugasila. Srce mi je poskočilo u grudima. Iako se redovito služim podzemnom željeznicom, ni-kada nisam posve svladala svoju klaustrofobiju. Uvijek sam imala noćne more da ću biti zarobljena u vlaku u tami.

Bit će gotovo za nekoliko minuta, rekoh sebi, i onda ću biti do-bro. Vjerojatno ću se osjećati glupo zato što sam se toliko uplašila. Prisilila sam se da duboko dišem, ignorirajući zvuk krvi koja mi je udarala u ušima.

Nisam vidjela ništa. Mislim da nikada nisam bila na tako mrač-nom mjestu. Vani, čak i kada u blizini nije bilo uličnih svjetiljki ili zgrada, mjesec i zvijezde stvarali su dovoljno svjetlosti da nakon nekoliko minuta možete nazrijeti oblike. No, ovdje je bilo mračno kao u rogu i zastrašujuće.

Srce mi je udaralo i osjećala sam da gubim pribranost.

“Jeste li u redu? Dišete poput parnog vlaka. Pokušajte se smi-riti. Mislim da imam baterijsku svjetiljku u torbi, pokušat ću je pronaći.”

Skoro sam iskočila iz kože kad sam začula mladićev glas. Iako su mu riječi bile smirujuće, nekako sam se osjetila još više zatočnom i bespomoćnom. Nisam bila samo zarobljena, bila sam zarobljena s potpunim neznancem.

“Imam... imam klaustrofobiju.” Osjećala sam se smiješno i posramljeno kad sam to izgovorila na glas. Takve stvari svakodnevno su se događale u podzemnoj željeznici i osjećala sam se djetinjasto i melodramatično.

“Razumijem. Pokušajte ostati mirni. Pronaći ću tu svjetiljku.” Čula sam zvuk otvaranja zatvarača na čičak, a zatim i njega kako kopa po torbi. “Evo je.” Uključio ju je i mogla sam vidjeti njegovo lice i gornji dio tijela osvjetljene s donje strane, poput maske za Noć vještica. Na trenutak, užasnula sam se, ali tada sam shvatila da mu lice odaje zabrinutost i strah. Ustao je i krenuo niz vagon prema meni, usmjerivši tanki snop svjetla baterije prema podu kako bi si osvjetlio put.

Sjeo je pokraj mene, spustivši svoju torbu za laptop na sjedalo. Sjedili smo u tišini nekoliko trenutaka. Držao je baterijsku svjetiljku u jednoj ruci, uperivši je prema krovu vagona. Sjedili smo u kulkjici slabe svjetlosti.

Otkad se vlak zaustavio postalo je vruće, i osjećala sam kako se znojim. Odjeća mi je postala neudobna. Pramenovi kose lijepili su mi se za lice. Vlažni, čađavi mirisi tunela ušli su u vlak. Mogla sam čuti vlastito disanje. Činilo se kao da se nalazi negdje izvan mene, kao utjelovljenje mojeg straha.

“Evo, uzmite bateriju.” Ispružio ju je i ja sam je uzela. “Znam da je zastrašujuće, ali ne može trajati dugo. Na sigurnom smo.”

“Ali kako to znate? Možda se gore dogodio teroristički napad i možda ćemo ostati ovdje satima. Možda je nestalo struje u cijelom gradu, kao prije nekoliko godina. Moglo bi biti bilo što.”

“Možda je nestalo struje, slažem se, ali ne vjerujem da je nešto gore od toga. Mislim, to bi valjda izveli usred najveće gužve, zar ne? Da stvore najveću moguću pomutnju.”

“Ako me pokušavate umiriti, baš vam ne ide.” Osjetila sam mučninu i vrtoglavicu.

“Oprostite... ali morate se pokušati smiriti. Nadajmo se da ovo neće dugo potrajati, ali možda ćemo biti ovdje neko vrijeme.”

“A vi ne želite biti zarobljeni s histeričnom ženom?”

“Ne, ne, krivo ste me shvatili. Očito ste jako uznemireni. Zabrinut sam za vas.” Sjedio je pokraj mene, tako da su nam se butine dodirivale. Držala sam svjetiljku s obje ruke, kao talisman utjehe.

“Osjećam se tako glupo. Znam da je to samo fobija, ali spoznaja da je sve samo u mojoj glavi ne olakšava mi stvar.”

“Ne morate se osjećati glupo. Ja se bojim paukova. Mogao bih sjediti ovdje u mraku danima, ali kad bi pauk protrčao na podu, raspao bih se na komadiće.” Slegnuo je ramenima i nasmiješio mi se, kao da je posramljen svojom ranjivošću.

“Paukovi?” Uzvratila sam mu osmijeh.

“Prošli tjedan vidio sam golemog pauka u uredu i skočio sam na stol poput djevojčice. Osjećao sam se kao idiot. To je glupa fobija, znam – bezopasni su, možeš ga zgaziti i problem riješen – ali ne mogu si pomoći.”

“Teško je vjerovati da se golemi mačo tip poput vas boji nečega tako sitnog. Izgledate kao da se ne bojite ničega.”

Opet je slegnuo ramenima. Bila je to gesta koja mi je već počela djelovati šarmantno.

“Pa, sada znate moju tajnu.” Nagnuo se bliže meni i prošaptao. Mogla sam osjetiti njegov topli dah na licu i blagi miris njegovog losiona poslije brijanja. Unatoč strahu, bradavice su mi pod haljinom iskočile.

“Sada bih bila kod kuće da sam ulovila svoj vlak. Sutra ujutro imamo vrlo važnu prezentaciju, pa su svi iz ureda ostali na poslu dokasna. Toliko o zloj sreći.” Brbljala sam i to sam znala, ali sve je bilo bolje od toga da sjedim u strahu i tišini.

“I ja. Upravo radimo na velikom slučaju. Ja sam odvjetnik. Radim na tome mjesecima, a sutra napokon dolazi predmet na sud. Inače bih već odavno bio sklupčan u krevetu.”

Pomisao na njega sklupčanog u krevetu – čak i ako to nije moj krevet – potaknuo je još jedan napad znojenja, ali ovoga puta nije

bio prouzroččen strahom. Izbliza je izgledao još ljepše. Čak i pri slaboj svjetlosti baterijske svjetiljke mogla sam vidjeti da mu je koža glatka i ravnomjerna i da ima zlaćani sjaj. Oči su mu bile tamne i iskrićave, a činilo se da su mu usnice uvijek na rubu osmijeha.

Zurila sam u njega i protiv svoje volje, ali čudno je bilo što se činilo da mu to ne smeta. Samo je gledao u mene, ispitujući moje lice svojim velikim smeđim očima poput istraživača koji proučava svoje otkriće. Mogli biste se izgubiti u njegovim očima – činilo se da odaju dubinu, osjećajnost i duboku crtu zloće koja je bila jednako izazovna kao i užasavajuća. I cijelo se vrijeme smiješio. Njegove pune usnice bile su tamne poput šumskih bobica i blago se sjajile pod svjetlom baterije.

Bradavice su mi bile tvrde i bolne, a dlake se na vratu naježile i bockale me. Još sam bila uplašena, ali činilo se da strah polako blijedi, zasjenjen snažnijim osjećajem uzbuđenja.

“Gdje radite?” Osjećala sam da me pitao prvo što mu je palo na pamet, samo da bi me mogao i dalje gledati.

“Collins i Read. To je reklamna agencija.” Glas mi je zvućao sanjivo i udaljeno. Zurila sam u njegove oči.

Nasmijao se. “Vaša je profesija gotovo na jednakom zlomu glasu kao i moja.”

Baterija se ugasila i mi smo se opet našli u potpunoj tami.

“Oh, ne!” Moj strah naglo se vratio, udarivši o mene poput plimnog vala. Osjetila sam njegovu šaku na mojoj ruci. Pokušavao me primiriti.

“Vjerojatno se potrošila baterija. Mislim da imam pričuvne u prednjem džepu svoje torbe. Pogledat ću.”

Čula sam trganje čička i zvuk njegove šake koja klizi niz tkaniću dok je tražio baterije. Nekoliko sam puta duboko udahнула, pokušavajući se smiriti. Uostalom, nisam bila u većoj opasnosti nego prije nekoliko trenutaka, prije no što se svjetlo ugasilo.

“Evo, pronašao sam ih. Dajte mi svjetiljku.”

Predala sam mu je i osluškivala što radi s njom, pokušavajući protumaćiti zvukove. Čula sam kako potrošene baterije padaju na

pod, a zatim i struganje metala o metal dok je pokušavao umetnuti nove.

“Požurite, molim vas.” Posljednju riječ izustila sam užurbano šušajući.

“Ne mogu otkriti na koju stranu ih moram okrenuti. Ne radi ako ih ne stavim unutra pravilno. Nespretno je.” Nešto bučno tresne na pod. “Sranje!”

“Nemojte mi reći da su to bile nove baterije.”

“Jedna od njih, žao mi je.”

“Možda je ja mogu pronaći.” Pokušala sam se sagnuti, ali uhvatio me za ruku, spriječivši me.

“Ne trudite se, mogla bi biti bilo gdje, a čak i ako je pronađete, nećete je moći razlikovati od potrošenih.”

Sjela sam natrag, poražena. “Osjećala sam se sigurnom s upaljenim svjetlom. Znam da nije nikakva razlika, ali nije mi izgledalo tako zastrašujuće.”

“Razumijem. Ali i sami ste rekli da je to iluzija. Savršeno smo sigurni, a osim toga...” on napipa moju šaku “... neću dopustiti da vam se bilo što dogodi.”

Koža mu je bila topla i glatka. Njegova šaka bila je mnogo veća od moje. Nešto u odnosu njihovih veličina djelovalo je na mene tako da sam se osjetila sigurnom i zaštićenom.

“Hvala.” Naslonila sam se na njega, pritisnuvši svoju nadlakticu na njegovu. Bila je to nesvjesna gesta, traženje utjehe, i nije mi palo na pamet da bi je on mogao pogrešno protumačiti. Osjetila sam kako je nagnuo glavu i čula ga kako udiše. Mirisao mi je kosu.

Srce mi je udaralo tako snažno da sam bila sigurna da ga može čuti.

“Mirišite jednako lijepo kao što izgledate.” Licem je milovao moju kosu.

“Ne možete me vidjeti, kako znate da sam lijepa?” Koža mi se naježila. Cijelo tijelo mi je treperilo.